

Arrest

nr. 72 627 van 23 december 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VAN DEN BROECK loco advocaat L. MICHIELSEN en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Iraans staatsburger te zijn, afkomstig uit Mashad. Na het overlijden van uw vader hertrouwde uw moeder met kolonel M. A. (...). U hield niet van uw stiefvader en u kende vaak problemen met en door hem. Uw stiefvader was een drugsverslaafde. Hij liet u om opium gaan voor zijn plezier. Voorts sloeg hij u en eiste van u dat u ging werken voor hem. Vaak mocht u ook niet thuis eten noch slapen. Uw zus en broers wisten van de situatie en vroegen u vaak hoe ze u konden helpen. Ze konden niets voor u doen aangezien uw moeder het hoederecht over u bezat. Daardoor kon u ook nergens anders gaan wonen. Voor Nieuwjaar 1387 (Perzische tijdrekening; stemt overeen met maart 2008 Europese tijdrekening) belde u de politie om te melden dat uw stiefvader uw sloeg. De politie kwam ter plaatse en zei dat hij uw vader was en het recht had om u te slaan en zelfs te doden als

hij dat zou willen. In de 3de maand van 1388 (mei - juni 2009) zat u in het park terwijl er een demonstratie plaatsvond op straat. Op een gegeven ogenblik kwamen de autoriteiten vragen wat u aan het doen was. U werd gearresteerd en meegenomen naar het politiebureau. Na één overnachting in het bureau werd u naar de hoofdrechtbank van Mashad gebracht. De rechter vroeg u wat u deed in het park en u antwoordde hem dat u daar niets aan het doen was. U werd verdacht van deelname aan de betogingen georganiseerd door de groene beweging. U werd veroordeeld tot 6 maanden gevangenisstraf en 80 zweepslagen. Daarna werd u naar een centrum voor minderjarigen gebracht waar u na één overnachting in een kleine kamer werd geplaatst. Daar verbleef u ongeveer een week. Na die week verbleef u nog een maand in het centrum zelf. Daar kreeg u bezoek van uw moeder. Uw moeder vertelde u dat ze een advocaat zou nemen. Nadat uw moeder vermoedelijk een advocaat had aangesteld werd een eigendomsakte van de winkel als borg neergelegd voor uw vrijlating. Uw zus slaagde erin de zweepslagen af te kopen. Na twee maanden diende u zich opnieuw aan te melden bij de rechtbank zodat de rechter nogmaals een uitspraak kon doen. Uw familie zei dat u dan of een ander vonnis zou krijgen of nog drie maanden naar de gevangenis zou moeten. Na twee en een halve maand ontving u een oproepingsbrief van de rechtbank. U besloot dat het beter was dat u zich niet ging aanmelden en u ging afwisselend logeren bij uw broers A. en R. (...). Uw moeder belde vaak om te horen of u bij uw broers was maar uw broers ontkenden dat u bij hen was omdat ze wisten dat u het hard te verduren zou krijgen. Uiteindelijk besloot u, omwille van de problemen met uw stiefvader, evenals omwille van de problemen met de autoriteiten, Iran te verlaten. Via Turkije kwam u in België aan alwaar u op 8 september 2010 asiel heeft aangevraagd. Op de luchthaven belde u uw broer A. (...). Na uw asielaanvraag werd u naar het centrum in Steenokkerzeel gebracht waar een advocaat, die uw moeder had aangesteld, u kwam opzoeken.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u een attest van het Rode Kruis neer waarin u gesteld wordt dat u een procedure contactherstel met uw moeder heeft opgestart en een afgiftebewijs van een aangetekende zending neer.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de elementen in uw administratief dossier stel ik vast dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u tot op heden geen enkel (begin van) bewijs heeft aangebracht van uw identiteit, zoals bijvoorbeeld uw shenasnameh (geboorteboekje) of uw Carte – e Melli (nationale kaart). U verklaarde dat u uw nationale kaart mee had gebracht uit Iran maar dat de smokkelaar deze had afgenomen in Turkije (CGVS p. 7). Uw shenasnameh zou zich bij uw moeder in Iran bevinden maar u zou dit niet kunnen bekomen aangezien uw stiefvader dit niet zal toelaten (CGVS p. 7). Bovendien heeft u geen contacten meer met uw moeder. Uw broer R. (...) en uw zus kunt u niet contacteren aangezien de smokkelaar de telefoonnummers die u bij had –waaronder de nummers van uw broer en zus - heeft afgenomen. Het telefoonnummer van uw broer A. (...) kent u wel uit het hoofd maar telkens als u hem probeert te bellen, ligt zijn GSM af (CGVS p. 3-6). Deze uitleg is geenszins afdoende voor het niet ondernemen van enige poging om alsnog uw identiteit aan te tonen, temeer daar uit uw verklaringen blijkt dat u wel degelijk nog internetcontacten heeft met uw vrienden in Iran. Aldus had u zeker de mogelijkheid om uw vrienden, die volledig los staan van de door u aangehaalde problematiek, te contacteren met het verzoek uw familie te benaderen en/of de telefoonnummers op te zoeken van uw familieleden en zelf contact op te nemen met uw broer en/of zus. U deed dit echter niet, hetgeen afbreuk doet aan de ernst van de door u ingeroepen moeilijkheden en vrees. Hierbij aansluitend dient te worden opgemerkt dat u bij uw aankomst in België verklaarde geboren te zijn op 26 januari 1995, te Mashad Iran. Aangezien de Dienst Vreemdelingenzaken zijn twijfels uitte omtrent uw leeftijd liet de Dienst Voogdij een onderzoek uitvoeren ten einde na te gaan of u al dan niet jonger bent dan 18 jaar. Uit het onderzoek bleek dat u op datum van 18/10/2010 een leeftijd had van 18 jaar met een standaarddeviatie van 6 maanden. Tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal op 23 mei 2011 bleef u echter volhouden dat u 16 jaar oud bent. Echter, uit informatie aanwezig in uw administratief dossier blijkt dat u op uw netlogpagina zelf heeft geschreven dat u geboren bent op 16/03/1993. Hieruit blijkt duidelijk dat u de leeftijd van achttien jaar heeft bereikt. Bijgevolg heeft u de Belgische autoriteiten bewust trachten te misleiden.

Voorts kan er ook getwijfeld worden aan de geloofwaardigheid van de door u beweerde arrestatie en de hieruit voortvloeiende problemen met de Iraanse autoriteiten aangezien u deze door u aangehaalde feiten geenszins aannemelijk heeft weten te maken. Zo kan u bijzonder weinig vertellen over deze arrestatie en de hieruit voortvloeiende vervolging die u vreest. U verklaarde een dag na uw arrestatie veroordeeld te zijn in de grootste rechtbank van Mashad. Daarna zou u van deze zelfde rechtbank nog een oproepingsbrief hebben ontvangen. U kon echter niet zeggen of uw zaak behandeld werd in een algemene of een revolutionaire rechtbank noch kon u zeggen wie de bevoegde rechter was

(CGVS p. 13-14). Voorts verklaarde u dat uw zus de 80 zweepslagen had afgekocht maar u kon geenszins zeggen voor welk bedrag (CGVS p. 18). Ook toen u gevraagd werd wanneer u een tweede keer voor de rechter diende te verschijnen diende u het antwoord schuldig te blijven (CGVS p. 14). U kon ook helemaal niet zeggen of de autoriteiten nog langsgekomen zijn op zoek naar u (CGVS p. 15). Niettegenstaande u in Iran voor onbepaalde tijd bij uw broers verbleef en uw broers nog contact hadden met uw moeder, liet u na te informeren naar de precieze stand van zaken. Meer nog, u verklaarde uitdrukkelijk dat het niet belangrijk was voor u om deze informatie te verzamelen (CGVS p. 15). Dat u voorgaande zaken niet heeft proberen te achterhalen, hoewel het hier elementen betreft die deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming is met of getuigt van een gegronde vrees voor vervolging voorzien in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Overigens kan van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht worden dat hij/zij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over de elementen die verband houden met de kern van zijn/haar vluchtrelaas. Uw houding en gebrek aan interesse staan geheel haaks op een vrees voor vervolging vanwege de autoriteiten van uw land van herkomst. Hierbij aansluitend dient te worden opgemerkt dat u ook geen enkel (begin van) bewijs heeft neergelegd die deze door u beweerde arrestatie en de daaruit voortvloeiende vervolging kan staven. U verklaarde nochtans in Iran over een oproepingsbrief van de rechtbank, een document waaruit blijkt dat uw zus de zweepslagen heeft afgekocht en een document die aantoonde dat u op borg bent vrijgekomen te beschikken (CGVS p. 14). Ook hier kan erop gewezen worden dat van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij de nodige inspanningen levert om zijn asielrelaas aannemelijk te maken en te ondersteunen met concrete informatie.

Wat betreft de problemen met uw drugsverslaafde stiefvader die u sloeg en u verplichtte om illegaal drugs aan te kopen (CGVS p. 15-19) dient eerst en vooral te worden opgemerkt dat de door u aangehaalde feiten problemen van intrafamiliale en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard zijn. Deze problemen kunnen niet zonder meer worden gelijkgesteld met een daad van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of weerhouden worden om te besluiten tot een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Bovendien dient te worden opgemerkt dat – zoals hierboven reeds gesteld – u de leeftijd van achttien jaar heeft bereikt en u aldus als meerderjarig wordt beschouwd in Iran. Bijgevolg kan u – in tegenstelling tot wat u beweerde – het ouderlijke huis verlaten en alleen gaan wonen om verdere problemen met uw stiefvader te vermijden. Het feit dat u geen geld of geen woning heeft (CGVS p. 18) is een probleem van louter economische aard dat evenmin valt onder de criteria van de Vluchtelingenconventie en/of de bepalingen in de definitie van subsidiaire bescherming ressorteert.

De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten kunnen geen afbeuk doen aan bovenstaande vaststellingen. Het attest van het Rode Kruis toont aan dat u aan het Rode Kruis heeft verklaard dat u het contact met uw moeder wenst te herstellen, wat hier niet wordt betwist. Het bewijs van aangetekende zending toont aan dat u iets heeft verstuurd naar uw moeder. Merkwaardig hierbij is dat u bij “geadresseerde” ook de naam van uw stiefvader – de persoon waarvoor u eveneens het land heeft verlaten – vermeldt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke

juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Betreffende het niet bijbrengen van enig identiteitsdocument, betoogt verzoekende partij dat zij geen contact meer heeft met haar moeder en dat zij niet in staat is de vermelde documenten op te vragen omwille van de problemen met haar stiefvader, die haar regelmatig sloeg. Verzoekende partij geeft te kennen haar moeder niet in gevaar te willen brengen. Ook haar vrienden kunnen haar niet helpen bij het vergaren van bewijsmateriaal omtrent haar identiteit aangezien haar stiefvader niet zou toelaten dat haar moeder stukken aan hen zou bezorgen.

2.2.3.2. De Raad stelt vooreerst vast dat het excuus dat zij haar shenasnameh niet kan bekomen omdat zij geen contact meer heeft met haar moeder en omdat haar stiefvader dit niet zou toelaten, reeds werd opgeworpen tijdens haar interview en als niet overtuigend werd gekwalificeerd door verwerende partij. Het herhalen van deze argumenten volstaat dan ook niet om de motieven in kwestie te weerleggen. De overige ter verschoning aangebrachte elementen dat zij haar moeder niet in gevaar wenste te brengen en dat haar vrienden net zo min aan desbetreffend identiteitsdocument kunnen geraken omwille van haar stiefvader, betreffen geen argumenten die van aard zijn om hetgeen aangaande in de bestreden beslissing wordt vermeld in een ander daglicht te stellen, te meer daar in de bestreden beslissing wordt vermeld dat verzoekende partij via haar vrienden op zijn minst wel de telefoonnummers had kunnen bemachtigen van haar broer en zus, zodat zij rechtstreeks met hen contact zou kunnen opnemen om alsnog haar shenasnameh te bekomen. Nergens uit het gehoorverslag blijkt dat verzoekende partij ernstige en veelvuldige pogingen heeft ondernomen om het voor haar uiterst belangrijke identiteitsdocument te bemachtigen (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS van 23 mei 2011). Aangezien de bewijslast op haarzelf rust, zoals reeds uiteengezet werd onder punt 2.2.2., kan dit echter wel van haar worden verwacht, zeker nu aan haar beweerde minderjarigheid geen geloof wordt gehecht. Zij dient in de mate van het mogelijke bewijsstukken aan te brengen om haar asielrelaas, en meer in het bijzonder haar identiteit, te staven. Het is gebleken dat zij dergelijke moeite niet aan de dag heeft gelegd. Verzoekende partij brengt geen overtuigende argumenten naar voor die haar gebrek aan moeite om identiteitsdocumenten voor te leggen kunnen verschonen.

2.2.4.1. Omtrent de beweerde minderjarigheid van verzoekende partij, volhardt zij in haar bewering dat zij werd geboren op 26 januari 1995. Zij ontkent met klem dat zij de Belgische autoriteiten heeft trachten te misleiden. Ook ontkent verzoekende partij dat de door verwerende partij aangehaalde netlogpagina van haar is. Zij betoogt dat uit niets blijkt dat aangaande pagina effectief over haar gaat. Tijdens het interview op het Commissariaat-generaal werd enkel gevraagd naar haar facebookprofiel. Nooit werd haar gevraagd of zij een netlogpagina had, benadrukt verzoekende partij.

2.2.4.2. De Raad duidt verzoekende partij erop dat het louter volharden in een bepaald standpunt, met name dat zij wel degelijk in 1995 werd geboren en dat zij de Belgische autoriteiten niet heeft trachten te

misleiden, niet volstaat om de beslissing van verwerende partij op dit punt te ontcrachten, nu het aan verzoekende partij toekomt om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, alwaar zij middels het bijbrengen van voorgaande argumenten in gebreke blijft.

Waar verzoekende partij betreffende de verwijzing door verwerende partij naar haar netlogpagina ontkent dat deze netlogpagina, waaruit blijkt dat zij op 16 maart 1993 geboren werd, haar persoon betreft, wijst de Raad erop dat dit een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partij aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan. Immers blijkt uit een medisch onderzoek in opdracht van de Dienst Voogdij van 22 oktober 2010 dat verzoekende partij op deze datum een leeftijd had van 18 jaar, met een standaarddeviatie van zes maanden, waarop de Dienst Voogdij beslist dat de voogdij van rechtswege wordt beëindigd op 16 maart 2011 (administratief dossier, stuk 12). Verzoekende partij laat deze motivering ongemoeid waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd. Zij laat evenmin na aan te tonen dat tegen voormelde beslissing van de Dienst Voogdij door haar een beroep werd ingesteld.

Uit het voorgaande blijkt dat aan de verklaringen van verzoekende partij omtrent haar leeftijd geen geloof kan worden gehecht, wat ernstig afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar overige verklaringen.

2.2.5.1. Nopens de onwetendheden en vaagheden in verband met de arrestatie van verzoekende partij en de hieruit voortvloeiende problemen met de Iraanse autoriteiten, verduidelijkt verzoekende partij dat zij werd veroordeeld door een burgerlijke rechtbank. Dat verzoekende partij niet wist te zeggen voor welk bedrag haar zus de zweepslagen had afgekocht, is volgens haar te rechtvaardigen door haar jonge leeftijd.

2.2.5.2. De Raad wijst er ten eerste op dat de *post factum* precisering van verzoekende partij dat zij voor een burgerlijke rechtbank diende te verschijnen, haar onwetendheid dienaangaande niet opheft. Tijdens het gehoorverslag gaf zij immers duidelijk te kennen niet te weten of het een algemene dan wel een revolutionaire rechtbank betrof (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS van 23 mei 2011, p.13). Voornoemd argument kan derhalve niet overtuigen.

Met betrekking tot de door verzoekende partij ter verschoning opgeworpen jonge leeftijd, oordeelt de Raad ten tweede dat aan haar beweerde minderjarigheid geen geloof wordt gehecht, zoals blijkt uit punt 2.2.4.2. Hoewel de Raad niet ontkent dat verzoekende partij, zij het niet minderjarig, jong is, kan echter wel redelijkerwijze van haar worden verwacht dat zij zich nauwgezet informeerde over zulke belangrijke zaken, te meer nu zij verklaarde veroordeeld te zijn geweest tot 80 zweepslagen (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS van 23 mei 2011, p. 18). Nu haar zus haar van een uitermate zware fysieke straf vrijkocht, acht de Raad het niet aannemelijk dat verzoekende partij hier geen verdere details over heeft trachten te bekomen. De Raad merkt overigens nog op dat verzoekende partij tijdens haar gehoor te kennen geeft in het bezit te zijn van een document waaruit blijkt dat haar zus de zweepslagen heeft afgekocht (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS van 23 mei 2011, p.14). Mogelijkerwijze had verzoekende partij zelfs louter via de inhoud van dit document meer informatie kunnen bekomen over deze afkoop.

Voorts merkt de Raad nog op dat verzoekende partij in de bestreden beslissing ook nog wordt verweten niet te weten wie de bevoegde rechter was in de rechtbank waar zij diende te verschijnen. Ook wordt haar geloofwaardigheid op de helling gezet door de vaststelling dat verzoekende partij niet wist te zeggen wanneer zij voor de tweede keer voor de rechter diende te verschijnen. Verzoekende partij laat voorgaande vastgestelde onwetendheden onbesproken in haar verzoekschrift, waardoor deze door de Raad als onbetwist en vaststaand dienen te worden beschouwd. Het geheel van deze onwetendheden wijst wederom op het leugenachtige karakter van de door haar afgelegde verklaringen.

2.2.6.1. Betreft het nalaten zich te informeren over haar problemen in Iran, legt verzoekende partij uit dat haar broers, bij wie zij een tijd verbleef, niet in dezelfde stad wonen als haar moeder. Verzoekende partij benadrukt dat zij heel weinig contact had met haar moeder en dat zij niet weet of de autoriteiten nog zijn langsgesproken. Verzoekende partij vermoedt dat haar moeder haar in ieder geval niet op de hoogte zou hebben gebracht van zulke bezoeken om haar niet te verontrusten.

2.2.6.2. De Raad merkt ten eerste op dat de herhaling dat verzoekende partij niet weet of de autoriteiten nog zijn langsgesproken niet dienstig is om desbetreffende motieven te weerleggen. Ten tweede ziet de Raad niet in hoe haar argument dat haar broers niet in dezelfde stad wonen als haar moeder enig ander

licht zou kunnen werpen op de motivering in de bestreden beslissing daaromtrent. Verzoekende partij verklaarde tijdens haar gehoor immers uitdrukkelijk dat haar broers wel nog contact hadden met haar moeder (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS van 23 mei 2011, p. 15). Het feit dat haar broers niet in dezelfde stad zouden wonen als haar moeder, doet aldus niet ter zake. Verzoekende partij had bijgevolg via haar broers, die in contact stonden met haar moeder, te weten kunnen komen of de autoriteiten nog waren langsgekomen. Zij heeft echter geen moeite gedaan om – al dan niet via haar broers – hier enige informatie over te bekomen. Het door verzoekende partij geuite vermoeden dat haar moeder hier in ieder geval toch niets over zou vermelden om haar niet te verontrusten, vormt geen verschoningsgrond voor het feit dat verzoekende partij niet eens een poging heeft ondernomen om haar moeder – al dan niet rechtstreeks – te bevragen over zulke zaken. In dit verband merkt de Raad op dat verzoekende partij tijdens haar gehoor zelfs tot twee keer toe toegeeft dat het verzamelen van dergelijke informatie voor haar niet belangrijk was: *“Het is niet belangrijk voor mij om die informatie te verzamelen”...“Het was niet belangrijk, ik wist dat ik uit het land moest, ik was mijn dagen aan het tellen”* (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS van 23 mei 2011, p.15).

De Raad is de mening toegedaan dat van verzoekende partij verwacht mag worden dat zij op een correcte wijze op de hoogte blijft van de evolutie van haar problemen, daar deze informatie verzoekende partij derhalve zou hebben toegelaten om haar eigen situatie beter in te schatten. Het zich hierover niet informeren doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partij. Door geen enkele poging te ondernemen om te weten te komen hoe vaak en wanneer de ordediensten nog zijn langs geweest, verzuimt verzoekende partij zich een correct beeld te willen vormen van de evolutie van de door hem voorgehouden vervolgingsproblematiek, wat zij overigens niet ontkent, nu verzoekende partij uitdrukkelijk heeft aangegeven dergelijke informatie niet belangrijk te vinden. Dergelijke houding kan niet anders worden omschreven dan een flagrante desinteresse in de verdere evolutie van haar beweerdde problemen met de ordediensten in Iran. Logischerwijze veroorzaakt deze vaststelling de verdere teloorgang van de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas.

2.2.7.1. Aangaande het niet voorleggen van enig begin van bewijs met betrekking tot de door verzoekende partij aangehaalde arrestatie en de daaruit voortvloeiende vervolging, herhaalt verzoekende partij nogmaals dat zij geen contact meer heeft met haar moeder en dat zij omwille van de problemen met haar stiefvader de betreffende documenten niet kan opvragen. In dit verband verwijst zij naar de nota van het UNHCR: *“Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims”* van 16 december 1998, volgens dewelke *“de bewijslast vervalt voor een aanvrager die een waarheidsgetrouw feitenrelaas geeft over de aanvraag zodat er een op de feiten gebaseerde beslissing genomen kan worden.”* Aangezien de bestreden beslissing haar relaas allerminst weerlegt, dient dit relaas wel degelijk als waarheidsgetrouw te worden aanzien, zodat de bewijslast vervalt, zo redeneert verzoekende partij.

2.2.7.2. Wat betreft haar betoog dat zij geen bewijsdocumenten kan voorleggen omdat zij problemen heeft met haar stiefvader en omdat zij geen contact meer heeft met haar moeder, benadrukt de Raad wederom dat de bewijslast op de asielzoeker zelf rust en dat verzoekende partij een poging dient te ondernemen om haar relaas te staven. Uit haar verklaringen blijkt niet dat zij ernstige en veelvuldige pogingen heeft ondernomen om bewijsstukken te verzamelen om haar asielrelaas te onderbouwen. Zoals reeds werd aangegeven in punt 2.2.3.2., had verzoekende partij middels haar vrienden, met wie zij beweert nog steeds contact te hebben, via haar broer en/of haar zus mogelijkerwijze documenten kunnen verkrijgen die als bewijs kunnen fungeren voor de door haar voorgehouden problematiek. Verzoekende partij liet echter na enige poging te ondernemen om de documenten die zij beweert thuis te hebben liggen, met name een oproepingsbrief van de rechtbank, een document waaruit blijkt dat haar zus de zweepslagen heeft afgekocht en een document dat aantoonde dat zij op borg werd vrijgelaten, en die allen betrekking hebben op de kern van haar asielrelaas, te verwerven.

Waar verzoekende partij nog aanhaalt dat de bewijslast vervalt voor een asielzoeker die een waarheidsgetrouw asielrelaas weergeeft, merkt de Raad nogmaals op dat de verklaringen van een asielzoeker inderdaad een voldoende bewijs kunnen zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn, doch dit is *in casu* niet het geval. Uit voorgaande bespreking blijkt dat om verschillende redenen aan het geheel van de verklaringen van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht, zodat desbetreffend argument niet opgaat. De Raad stelt vast dat verzoekende partij niet tegemoetkomt aan de op haar rustende bewijslast.

2.2.8.1. Verzoekende partij werpt tot slot op dat zij niet kan terugkeren omdat zij een gevangenisstraf in Iran riskeert omdat zij niet is ingegaan op de oproeping voor de rechtbank alsook omwille van haar illegaal vertrek uit Iran. Verzoekende partij zet uiteen dat zij Iran op illegale wijze, per vrachtwagen, heeft

verlaten, wat niet door verwerende partij wordt betwist. Zij stipt aan dat er van objectieve internationale bronnen afkomstige informatie voorhanden is waaruit blijkt dat personen die terugkeren naar Iran een hoog risico lopen om door de autoriteiten te worden geviséerd indien blijkt dat ze het land op illegale wijze hebben verlaten.

2.2.8.2. Betreffende het riskeren van een gevangenisstraf om reden van het niet te zijn ingegaan op een convocatie wijst de Raad erop dat deze tweede niet beantwoorde oproeping om te verschijnen voor de rechtbank kadert in het niet geloofwaardig bevonden asielrelaas waardoor evenmin aan de voorgehouden straf omwille van het niet verschijnen voor de rechter *in casu* enig geloof kan worden gehecht.

Daargelaten de vraag of er effectief een strafmaat staat op het loutere feit illegaal Iran te hebben verlaten, stelt de Raad vast dat verzoekende partij op generlei wijze aantoonst dat deze strafmaat dermate disproportioneel zou zijn zodat gewag zou kunnen worden gemaakt van een vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald bij artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2.9. Uit wat voorafgaat, blijkt dat aan het vluchtrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.10. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.11. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – uitgezonderd het overtuigend bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

mevr. K. VERHEYDEN,

De griffier,

K. VERHEYDEN

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

J. BIEBAUT